

Je vreemdeling voelen

Vreemdeling zijn is niet alleen een juridische of geografische toestand. Het is ook een menselijke ervaring die bijna iedereen, op de een of andere manier, minstens één keer heeft meegemaakt. We voelen ons vreemdeling wanneer we terechtkomen in een omgeving waarvan we de gewoontes niet kennen: een nieuw land, een onbekende werkplek, een school, een verzorgingshuis, een sociale groep of zelfs een gezin dat niet het onze is. Je kunt je ook vreemdeling voelen wanneer de nieuwe generaties taal en verwijzingen gebruiken die voor ons onbegrijpelijk zijn, of wanneer we ontdekken dat de samenleving waarvan we dachten deel uit te maken, is veranderd in een richting die we niet meer herkennen.

Ieder van ons weet op een of andere manier wat het betekent om je niet op je plaats te voelen. Maar die ervaring kan ons juist helpen ons in een ander te verplaatsen.

De geschiedenis van de mensheid is van oudsher een geschiedenis van ontmoetingen tussen culturen. Enerzijds hebben migraties conflicten en moeilijkheden veroorzaakt, anderzijds hebben ze uitwisselingen, wederzijdse verrijking en een diepgaande transformatie van samenlevingen bevorderd. Daarom kunnen we het migratiefenomeen niet alleen als een noodsituatie beschouwen, maar ook als een kans om de hele menselijke familie te vernieuwen. We worden, kortom, uitgenodigd om uit onze comfortzone te stappen en de ander tegemoet te treden.

De echte uitdaging ligt in het ontwikkelen van een blik die in staat is om de zaadjes van hoop te zien die migratie met zich meebrengt, en zo een gastvrijheid te scheppen waar broederschap kan worden opgebouwd. We kunnen beginnen met kleine gebaren. Daden die misschien onbeduidend lijken, maar die, samen met die van vele anderen, een stille en concrete keten vormen.

Chiara Lubich liet zich op dezelfde manier uit in een van haar laatste openbare toespraken, in Londen, in juni 2004: ‘...onze ervaring leert ons dat voor wie vandaag de bergen van haat en geweld wil verzetten, de taak gigantisch is. Maar wat onmogelijk is voor miljoenen geïsoleerde en verdeelde mensen, lijkt mogelijk te worden voor mensen die van wederzijdse liefde, van wederzijds begrip en van eenheid de essentiële drijfveer van hun leven hebben gemaakt’. Wanneer we zo leven, kan de dialoog een ware cultuur van ontmoeting worden, waarin de verschillen tussen ons niet langer een barrière vormen, maar een geschenk zijn voor het algemeen welzijn.

Een getuigenis van deze houding horen we van een Zwitserse pastor die vertelt over de ‘lessen’ die hij heeft geleerd tijdens zijn verblijf in een opvangcentrum voor migranten. Aan de ene kant beseft hij hoezeer racisme in ieder van ons sluimert, anderzijds ervaarde hij de buitengewone transformerende kracht die voortkomt uit de ontmoeting.

“Hier in Luzern heeft drie jaar lang een jongeman uit Rwanda bij ons gewoond. Hij had geen papieren en was bij zijn aankomst erg in de war. De eerste periode was niet gemakkelijk. Maar na verloop van tijd begon zijn oorspronkelijke persoonlijkheid weer te schitteren en ook onze veelzijdige gemeenschap bloeide op tot een nog mooier leven. Wat hebben we samen gelachen, gekeest, gebeden en zelfs onzekerheden en grote uitdagingen overwonnen! We zijn broers

DE IMPULS VOOR DE MAAND wordt momenteel geproduceerd door het "Centrum voor Dialoog met mensen met een niet-religieuze overtuiging" van de Focolare beweging. Het is een initiatief dat in 2014 in Uruguay werd geboren om met personen met een andere levensovertuiging de waarden van het Woord van Leven te delen, dat wil zeggen de zin uit de Schrift die de leden van de beweging in het dagelijks leven willen implementeren. Momenteel wordt DE IMPULS VAN DE MAAND in 12 talen vertaald en in meer dan 25 landen verspreid, met aanpassingen van de tekst om aan verschillende culturele gevoeligheden te voldoen.

<https://dialogue4unity.focolare.org/nl/> – www.focolare.nl

geworden. Dat bleek vooral op de dag van het gedwongen vertrek van onze Rwandese broeder. Vier politieagenten kwamen hem bij ons thuis ophalen om hem onder dwang terug te brengen naar zijn land. Ze waren zeer verrast toen ze tien mensen uit verschillende landen aantroffen om hem uit te zwaaien, en door de serene sfeer die ze aantroffen in deze moeilijke situatie. (...). Er zijn inmiddels vijf jaar verstreken en de diepe familieband die tussen ons is ontstaan, bestaat nog steeds, van het ene continent naar het andere”.